

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie ze skargi K. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.

III S 41/24,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 12 lutego 2025 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 4 października 2024 r. K. J. (dalej: „skarżący”) złożył
skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w
sprawie III S U 41/24. Skarżący wniósł o:

1. stwierdzenie, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie
III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygnaturą III S U
41/24: „w sprawie ze stosunku służbowego wobec zbiegu prawa do policyjnej
emerytury z prawem do policyjnej renty inwalidzkiej i związanych z tym praw i
uprawnień funkcjonariusza Policji zwolnionego ze służby czynnej w Policji z
prawem nabytym stażem jej do zaopatrzenia policyjną emeryturą, w zbiegu z
prawem do policyjnej renty inwalidzkiej” doszło do nieuzasadnionej prawnie i
faktycznie przewlekłości postępowania wszczętego skargą z dnia 17 sierpnia 2024
r.;

2. zasądzenie od Skarbu Państwa – Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sumy pieniężnej w zakresie uznania sądowego na podstawie art. 12 ust. 4 w/w ustawy.

Pismem z 28 października 2024 r. (data nadania listu poleconego) skarżący wniósł o stwierdzenie, że „w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie o sygn. III S 41/24 dotyczącej skargi z dnia 17 sierpnia 2024 r. na przewlekłość (...)” oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa – Sąd Apelacyjny w Warszawie sumy pieniężnej w zakresie uznania sądowego na podstawie art. 12 ust. 4 w/w ustawy.

W uzasadnieniu pisma wskazał, że „zasadnym jest wniosek o zobowiązanie Sądu Apelacyjnego w Warszawie do niezwłocznego rozpoznania skargi policjanta z 17.08.2024 roku (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) zawiera zamknięty katalog postępowań, w których określonym podmiotom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18; 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; 29 października 2009 r., KSP 18/09).

Powyższe nakazuje przyjąć, że w postępowaniach innych niż wymienione w katalogu określonym w art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość skarga nie przysługuje. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w katalogu tym nie zostało uwzględnione postępowanie wywołane skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Z treści skargi wniesionej przez skarżącego wynika, że dotyczy ona postępowania wywołanego skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie pod sygn. akt III S U 41/24. Jak podkreślono powyżej,

w postępowaniach tego rodzaju ustawodawca nie przewidział możliwości wniesienia skargi na przewlekłość, a zatem skarga ta jest niedopuszczalna i jako taka podlega odrzuceniu.

Na marginesie Sąd Najwyższy wskazuje, że skarżący w uzasadnieniu rozpoznawanej skargi wskazał, że jego skarga z 17 sierpnia 2024 r. została rozpoznana przez Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z 24 września 2024 r. (III S 41/24).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 395 § 1 w zw. z art. 397 § 1¹ w zw. z 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

r.g.